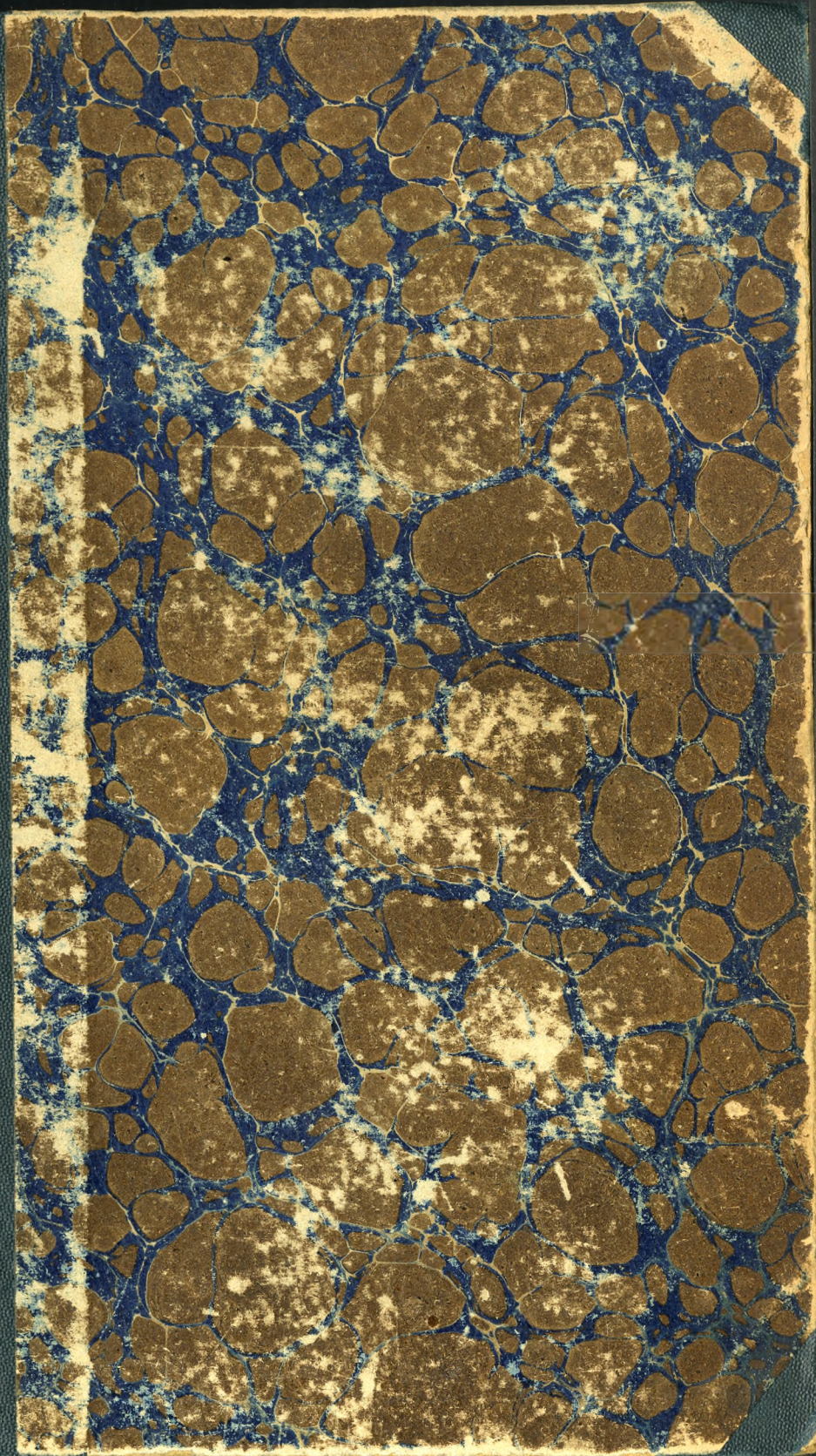

Politikai
röpiratok.

149.

149

1324

I M A.

MONDATOTT

A SÁROSPATAKI REF. TEMPLOMBAN,

1879. MÁRCIUS 15-én.

ELMONDTA

CZINKE ISTVÁN,

főiskolai szénior.

A „SZEVEDI ÁRVIZKÁROSULTAK“ JAVÁRA

KÖZREBOCSÁTJA

A FŐISKOLAI HITTANHALLGATÓ IFJUSÁG.

8.

SÁROSPATAK.

NYOMTATTA STEINFELD BÉLA, A REF. FŐISKOLA BETŰIVEL.

1879.

I M A

MONDATOTT

A SÁROSPATAKI KÉP-ÉPÍTŐMŰHEZ

1879. MÁRCIUS 15.

DE BALLACI GÉZA.

NYELVI ÉS ÍRÁSI HIBÁK

A NYELVI ÉS ÍRÁSI HIBÁK

SÁROSPATAK

NYELVI ÉS ÍRÁSI HIBÁK A NYELVI ÉS ÍRÁSI HIBÁK

Népeknek élő, igaz Istene, ki a nemzetek sorsa felett mindentudó lelkeddel örködöl: téged imádó érzésekkel borulunk le e nemzeti ünnepen kegyelmességed, nagyságod és igazságosságod zsámolyához.

Édes atyánk! Jó Istenünk! Hányszor voltál már sötét éjben bolyongó népeknek világító tűoszlopuk; hányszor fakasztál életadó, híves kútfoket pusztákban el-epedt vándoroknak; hányszor mutattad meg testvértelen magyar néped iránt is a te isteni jóságodat? Óh hadd buzogja ki lelkünk, a mit e napon érez, hadd áldja, magasztalja véghetetlen kegyelmességedet, melyet irántunk oly sokszor megbizonyítál, melylyel oly sokszor megsegítél!

Honkereső útjokban te vezérelted apáinkat. Te oltalmaztad népedet mind e mai napig, ama naptól fogva, melyen itt magának hazát szerzett. Te voltál neki oszlopa, világossága, megtartó erős Istene. Te álltál mellettünk, egünk ha beborult s sötét, nehéz napjainkban te támasztottál nekünk prófétákat, kik megmentsenek a kétségbeeséstől, a vigasztalan keserű haláltól. Kegyelmednek köszönhetjük, hogy annyi balszerencse közt s oly sok vizsály után is még él a nemzet e hazában, s hogy egy ezredévi szenvedés is csak megfogyasztani bírta, de öszszetörni nem volt elég erős.

E napon is nagy kegyelmességet, e napon is hatalmas dolgot míveltél népeddel jó Atyánk. Apáink beszélnek,

a miket akkor velök cselekedtél. Veszedelemnek töréből, halálnak torkából ragadtál ki egykor e napon bennünket, a mikor sokan azt mondják vala: *Kicsoda mivelheti azt, hogy valaha jót lássunk?* (Zsolt. 4. 7.). Mert megkeseredett e népnek lelke a méltatlanságok miatt, a lánc miatt, mit reá vetének; mert „*nép jött ki ellenünk és ellepte e földnek színét és táborot ütött mi ellenünkben.*“ De te Uram felkeltél mellettünk, de te Uram meghallgattad a mi könyörgésünket, midőn hozzád eképen esedeztünk: „*jöjj el és verd meg őket mi érettünk, mert erősbek nálunknál; jöjj el és akkor kiűzhetjük őket e földről, mert jól tudjuk, hogy a kit te megáldasz, az meglészen áldva!*“ (Móz. IV. 22. 5. 6.).

Kinyujtád kezedet, megilletéd vele e népnek szívét s tetted azt ismét nagygyá, félelmetessé és csodálttá.

Meggyujtottad lelkében a szent lelkesedés tüzét s életre keltéd ismét a te népedet, mely már oly rég aluszik vala.

Meggyujtottad lelkében a szent lelkesedés tüzét, hogy e tűzben égjen hamuvá minden tiltóoszlop, mely eddig válaszfalat képezett e nép és urai, a hatalmasok és szegények között.

Meggyujtottad lelkében a szent lelkesedés tüzét, hogy e tűzben egy közös hazává olvadjon össze a két magyar haza, egy közös nagy szívvé olvadjon össze valamennyi szív, mely e két testvérhazában magyar kebelben dobogott.

Bizony hatalmas dolgot cselekedtél velünk e napon, mi Istenünk!

Az emberiség nagy történetében te sokszor kijelentted magadat, de sohasem jelentetted ki tökéletesebben, mint mikor ugy ismertetted meg magadat e földnek gyermekeivel, mint édes atyát, mint a szeretet istenét, a ki előtt nincs nagy, sem kicsiny: nincs zsidó, sem pogány,

nincs úr, sem szolga, hanem az egész földnek népe a te néped, nagy és kicsiny a te gyermeked s te benned és általad minden ember egyenlő, minden ember édes testvér.

Óh hála neked e testvériségért! Magasztaltassék fel kegyelmességed mindörökké!

Uram te nagy vagy! Mi láttuk ragyogni dicsőségedet a nap sugarában, láttuk a kicsi fűszálon. Mi csodáltuk nagyságodat a zivatar zengésében s csodáljuk egy harmatcseppben. Csodáljuk a temérdek napokban s a parányi porszemben. Uram te nagy vagy! Azt hirdeti a nappal a nappalnak, azt beszéli az éjszaka a másik éjszakának. Te megdicsőítéd magad, mikor a természet „remekelt csodáit“ alkotád, de legjobban megdicsőítetted nagyságodat az emberben, mikor őt *szabadnak* teremtetted.

Óh hála neked e szabadságért! Magasztaltassék fel nagy neved mindörökké!

Óh hála neked, hogy e szabadságra, e testvéries egyenlőségre megérleltetted kedves magyar népedet; hála neked, hogy mikor általad adott jogai védelmében elesett e nép, te estéből ismét felemelted.

Mert véres napok jöttek azután a nemzetre, óh Uram, hogy felkelt a szabadság szent joga mellett. S küzdött dicsően, becsülettel, miglen elhulltanak legjobb-jaink a hosszú harc alatt. Küzdött dicsően, becsülettel, miglen kifáradt a tusán és elesett.

Azután ismét napok jöttek, melyekben meghervadott bánat miatt a mi orcánk és a mi lelkünk újra megkeseredett. Ültünk a vizek mellett gyászruhában, lantjainkat fűzfákra függesztvén. És sírtunk, megemlékezvén Sionnunkról, melyet Babylon ledöntött. De te nem felejtkeztél el rólunk, óh Uram s ismét megmutattad nekünk orcádnak világosságát. Elküldötted hozzánk a sóvárgott kikelet lágy szellőit s megzendült ismét a vizek felett az éledő Sionnak éneke.

Óh Isten! ki bennünket vészben és viharban eddig oltalmaztál, jöjj el hozzánk szabadításoddal ezután is! Ruházd fel áldásaiddal e hazát, hogy legyen ennek népe boldog és szabad; s vegyen növekedést erőben, hatalomban, hogy szégyenüljenek meg minden ellenségei. Jöjj el népeknek reménysége, idvességünknek Istene! s ékesítsd meg e hazát jóvoltoddal, hogy az ő „*ösvényi kövérséggel csepegtessenek, a halmok örömmel vétessenek körül, a völgyek gabonával meggazdaguljanak, örvendezzenek és éneket mondjanak.*“ (Zsolt. 65: 14.). Jöjj el népeknek reménysége, idvességünknek Istene! s derítsd fel e nemzetre ama jobb kort, mely után oly rég epedez a buzgó imádság százezrek ajakán!

*Óh áldd meg Isten a magyart
Fő kedvvel, bőséggel;
Nyujts feléje védő kart,
Ha küzd ellenséggel.
Balsors a kit régen tép:
Hozz rá víg esztendőt . . .
Meggühödte már e nép
A multat s jövőndöt.*

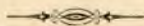
Áldd meg Uram a mi Mózesünket is, nemzetünknek ama nagy fiát, ki által egykor köztünk ama hatalmas dolgokat cselekedted. Áldd meg őt, ki távol honától, túl tenger árján sír elestünk felett. Mulnak évek, fürte ősz már, de szive még most is vérzik, még most is fáj. Óh áldd meg őt népek nagy Istene, a ki nem szűnik meg hozzád kiáltani az ő népeért, a te népedért! Hiszen ő tömjéne javát úgyis a honszeretet oltárának izzó tűzén égette el. Mutasd meg a te agg szolgáltnak — mielőtt koporsóba szállana — még egyszer e nemzet dicsőségét. Óh hadd lássa Uram még egyszer nagynak és boldognak e hazát, hadd mondhassa el napjai alkonyán: elég Uram! szemeim látták idvezitődöt, most már megfáradt gyermekedet bocsásd pihenni Istenem!

Áldd meg e gyülekezetet, mely most e szent helyen igaz, meleg szivből buzgó könyörgését elődbe nyújtani egybegyült. Ihless meg bennünket lelked erejével, hogy e hazát, melyet őseink kiömlő vére szivünknek szentté avatott: birjuk igazán szeretni; hogy tudjunk érte élni, birjunk érte halni, ha kell, a nagy világon e kívül mert nincs számunkra hely. Ihless meg bennünket lelked erejével, hogy a nagy példák ne engedjék elaludni keblünkben a lelkesedés tüzét soha, örökké, hogy tanuljuk meg e mai napból s történetünknek ehez hasonló fényes lapjairól az önzéstelen, tiszta honszerelmet, az áldozatra kész nemzeti buzgóságot. S add, óh add, hogy növelje bennünk ez égi lángot mostani egybegyülésünk is.

Áldj meg óh Isten minden népeket, kik lakoznak e földnek színén s kik előtt szentek törvényeid, a szabadság és szeretet örök törvényei.

Légy áldva te is mi tőlünk jó Atyánk, mert tied az ország, tied a hatalom és a dicsőség most és mindörökké! Ámen.

Kiöntöttük elődbe szivünk megáradt érzéseit, óh legfőbb jó! legszabadabb valóság! Neked zengett ajkaink erőtelen magasztalása, mert tudjuk, hogy te vagy ur mindeneken és te vagy az, a ki megcselekedhetel mindeket. Uram, fogadd el hálánkat! Uram, hallgasd meg esedezésünket annak nevében, a ki legelőször hívott el bennünket a szabadságra, a testvériségre! Ámen!

Áldd meg a szentlelkű, mely most a szent helyen
igaz, mely szentül büszkén könyörösködött előbb avatlan
egyhásgyűlést, jellest meg bannunket jellest erejével, hogy
a hazán, melyet őszint kiömlés vérszínűnkkel szentül
avattat: büszkén igazán avatott: hogy tudjunk vérszín
büszkén vérszínűnkkel, ha kell, nagy világon a kivál mért
nincs szentül büszkén, jellest meg bannunket jellest erejével
vel, hogy a nagy büszkén a nagy büszkén a nagy büszkén
a jellest büszkén nagy sora, örökre, hogy tanuljunk meg a
mai napból a történelmet, és a mai napból a mai napból
az önzetlen, isten hátsóján, az isten hátsóján, az isten hátsóján
vél büszkén, s add, óh add, hogy növelje bannunk
és így jellest mostan egyhásgyűlést is.

Áldd meg az isten minden népeit, jellest jellest
jellest szentül a jellest jellest jellest a szabad-

Ára 10 kr.

Jegy áldva te is tudunk jellest jellest, mert jellest
szentlelkű, jellest a halálom és a jellest most és mind-
örökké Ámen.

Kiömlés előbb szentül jellest, óh jellest
jellest jellest jellest jellest! Jellest jellest jellest
erősen jellest jellest, mert jellest, hogy te vagy az isten
demen és te vagy az isten jellest jellest jellest jellest
naker. Úram, jellest jellest jellest jellest jellest jellest
csodásunket annak nevében, a jellest jellest jellest
bannunket a szabadlelkű, a jellest jellest jellest jellest

